

Vychází 1., 10., 20.,
každého měsíce o 10.
hodině.

Expedicí se nachází v ši-
roké ulici, číslo 25,
1. poschodí.

Kdo všeckna čtyry čtvrti-
letí odebere, obdrží praemii.

DALIBOR.

Předplácí se: čtvrtl. 1 zl.,
půll. 2 zl., celor. 4 zl.
rak. č. S poštou: čtvrtl.
1 zl. 15 kr., půll. 2 zl.
30 kr., celor. 4 zl. 60 kr.
rak. čísla. Pro státy ně-
mecké: půlletně 1 tol.
20 nov. gr., celoročně
2 tol. 40 nov. gr.

Hudební časopis s měsíční notovou přílohou a s roční praemií.

Odpovědný redaktor :

Emanuel Meliš.

Expedice „Dalibora“ a kancelář pro opisování nachází se nyní v široké ulici čís. 25., 1. poschodí.

Řeznická.

Chutě k práci, chutě chaso,
čerstvé musí být dnes maso;
bude masa, bude dosti,
až k nám zavítají hosti.

Měj se k práci, chaso, měj,
k síle dědův svých se znej.

Nepřátelé mohou říci,
jací dědové řezníci,
v hrobě jenž teď spějí, byli,
v boji když jsou řeznicili!

Bylo masa, bylo dost,
nezvaný když přišel host.

Lva proč máme, vezme, v znaku,
nehovme si ve opaku,
mějme pohotově sílu,
až nás zavolají k dílu

s králem vlasti ve hluk děl,
na porážku nepřátel!

Fr. Al. Lhotka.

Jan L. Lukes.

Životopisný nástin, podává V. D. M.

Náš pěvec nadtatranský zapěl jednou z duše své,
roztoužené nad krásami slovanských nápěvů v jednom
svém epigramu významně: „Vy pějete lidu, nám pje
lid!“ Ano, jsmeť my bohatý národ, národ zpěvný! —

Kdož však nezná muže, jenž v posledním čase
na obzoru našem se objeviv, přivedl naše národní pí-
sně k plné jich kráse, jenž dovedl roznítit i neslovan-
ské srdce, jenž se zmocnil duší všech, jako někdy Lu-
mír, kdy hýbal Vyšehradem!

Ano, kdož nezná muže, jenž sám jsa z národa
holubičího, z národa zpěvného světové známosti, tak
krásně, tak cituplně naše národní písně pje, že na-
sloucháme čarovným jeho zvukům, mníce se býti v sfé-
rách nadhvězdých, — kdož nezná J. L. Lukese?! —

Kdož by neznal muže, jehož přičiněním bylo mo-
žné provozování naší zpěvohry „Dráteníka,“ a jehož
přičiněním zaražen v Praze první český zpěvácký spolek!

Ačkoliv se okázalo několik příznivců Slovanstva
vůbec, kteří vždy proti zpěvu p. Lukesově čehos na-
mítali, stal se přece náš J. L. Lukes miláčkem národa;
a kde náš J. L. Lukes spoluúčinkuje, „tam tepe také
hrdo každé srdce, mníc slovanských, bohatýrských časův.“

Nebude od místa, povíme-li, že tuto podáváme
životopis našeho Lukese, by se nám nevytýkala nevší-
mavost, upozorňující jen na to, že životopis jeho vy-
šel již zlomkovitě v „Solnohradských novinách“ č. 143
— ode dne 23. června 1860; dále v „Prager Morgen-
post-u,“ v „Bohemii“ atd.

J. L. Lukes narodil se dne 22. list. 1824 v Oustí
nad Orlicí, rodišti to hudebníků proslavených houslistů
Jansy a Pecháčka a varhaníka Hniličky. Skoro by se mo-
hlo říci, že to jakýs divný osud byl, že právě na den
22. listopadu, tedy na svatou *Caecilii*, patronku hudby,
se narodil, která mu svou musu v kolebku co vínek
položila. Z četné rodiny, která dvanácte dětí čítala,
byl on jediný, který k hudbě vyřknuté vlohy měl. Již
co dítě čtyřleté mu bylo nad vše nejmilejší, hudbu po-
slouchati, a jak často skryl se v koutku, vzav si dvě
louče a hrájíc si na ně zpíval si k tomu. Otec ani
matka jeho nepěstovali hudbu, a na opětné prošení chlap-
covo, který tenkrát ještě ani 6 roků stár nebyl, uvo-
lil se otec, že ho na housle u tehdejšího p. kantora
Františka Hniličky učiti dá. Jak velice Lukes na
tomto nástroji prospíval, vysvítá z toho, že sotva se
byl dvě léta učil, již směl malé solo v kostele hráti,
které také k úplné spokojenosti všech tamnějších hu-

debníků provedl. Mezi tím ale, co L. ve cvičení houslí dále pokračoval, začal též zpívati. Pan kantor velkých příprav k tomu nedělal, neb napsav Lukesovi škálu do C dur v sopránovém klíči, řekl mu, že klíč sopránový je o dva tóny níže než violinový, dal mu k tomu hned litanii s tím poručením, aby si L. tu škálu prohlídl a osvojil, pak aby se dal do litanie a aby hleděl, by mu ji příští den již zazpíval. L. vzav housle pod páží, hmoždil se, až mu pot z čela tekl, a hleděl, ač bídne, svému danému úkolu druhý den dostáti. Přišel k panu kantorovi, housle s partesem v rukou a pln strachu, byl s úsměchem od tohoto přivítán. Načež kantor: „No hochu, jestli pak se's to naučil?“ načež mu tento ostýchavě odvětil, že mu tatínek doma ten latinský text předříkával a že se o kyrie již pokusil. „No což tedy do toho,“ pravil kantor, „budem vidět, nejsi-li nadiyajna, jsi-li k čemu a jestli máš jaký hlas. Nepůjde-li to spěšně, tak radši pověs partes do komína, neb hlupáky nemohu potřebovat. L. se po této exhortě na celém těle trásl; naladiv si housle, začal zpívati, maje hlásek jak nitka tenký. Když v potu tváře kyrie byl odzvíval, zaklepal mu p. kantor na ramena, pravil: „Hochu, s tebou to půjde, to již vidím, máš dobrý sluch, hlas máš sice jako vlákno, ale ty si kluk svalovitý a já dobře vím, že když křičíš na ulici, že je tě daleko široko slyšet. Ať mně neskotačíš, ty kůže nemodlená a ať druhou odstávku litanie zítra umíš, dej si text od tatínka zase doma předříkat a ať to umíš lépe než dnes.“ Jak L. u p. kantora zpívati začal, nebral tento více ohledu na housle, a starostlivý otec L. hleděl tedy, jak by tomuto zabránil; i dal tedy svého syna k jednomu Oustěckému hudebníkovi panu *Stránskému*, aby tento ho v houslích dále cvičil, což se i s velkým úspěchem stalo. Ale i v literním neostal L. nazpátek; neb byl při celoroční zkoušce v první třídě *prvním prae-miantem jmenován a stříbrným tolarem* a knížkou odměněn, načež ještě ne docela 8 roků stár do druhé třídy vstoupil, a jak dříve, tedy také zde první ze všech žákův býval. Solva že byl L. šest měsíců se zpěvem se zabýval, již tak dobře z listu četl, že předčil v tom jiné žáky, kteří více jak dva roky se byli zpěvu učili. *O vokalisaci*, vůbec o všem druhém k zpěvu tak nevyhnutelně potřebném nebylo ani slechu, neboť o všem tomto neměl p. kantor sám toho nejmenšího ponětí; hleděl hlavně jen k tomu, aby žádný falešně nezpíval, a měl-li některý z hochů neštěstí, buď že dobře v sole neintonoval, neb dokonce že chybil; dostal bez milosrdenství notný pohlavek a co nádavek mu ta „*nemodlená kůže*“ na záda jistě přilehla a to nechť to bylo ve škole neb v kostele.

(Pokračování.)

Myšlenky o slovanském zpěvu.

Národní písně.

(Pokračování.)

Jakkoliv pravda, že každý národ osobní, jemu vlastní charakter také na své písně přenáší, musím přece vyznati, že bližší označení toho charakteru u Čechův jest nejnesnadnější; neboť u nich to právě ta největší zvláštnost, že charakter jejich takřka na dlaní neleží a na první pohled proniknouti se nedá. Dal by se právem porovnat s holí Brutlovou, která zevně dřevem, u vnitř ale zlatem byla. Ačkoliv bezstarostná naivnost častěji bývá jich opravdivým rázem, přece častěji pod tou zdánlivě dětinskou, nevinnou rouškou přísná opravdivost, vytrvalá odhodlanost spočívá, jako by to bylo úmyslně, aby cizího pozorovatele v omyl uvedli a s ním se šidili.

Uhersko-slovenské národní písně s duchem českých úplně se shodující vyznamenávají se právě tím, že pravočeskou charakteristiku co nejčistěji a nejvýrazněji zachovaly, a protož nejpůvodnější a nejdojímavější nápěvy mívají. V Čechách, kde změny politických a domácích poměrů života bývaly daleko častější, daleko násilnější a prudší, než na horách uherského Slovenska, také národní písně častějším proměnám podléhati musily; boje z národního ducha vyniklé, ústy národních pěvců slavívané, Čech již dávno zapomněl, a zároveň s nimi i zpěvy nadšených věstcův; zřídka vyskytá se ještě která píseň, jenž by pamatovala vojny švédské. Poznávám ale mimochodem, že jedna z nich: *Zle mamičko, zle, Brandeburci zde* atd. náhodou i k Slovákům přešla. Slovák ale pamatuje ještě zápasy turecké a opěvá je.

Polák ponejvíce zároveň zpívá i tančí. Jest sankvinikem skrz na skrz, a bude snad málo *původně* polských písní, kterýchž nápěvy také k tanci sloužiti by nemohly. Jeho nejvlastnější dodavek k národním zpěvům záleží v jistém furiantském potrhování nápěvu, které ze zpěvu zrovna do noh přechází, a protož není mu možná slyšeti dobrý mazur, aby hned při tom patami *holubce* nevybíjel a na podlahu nedupal, a jestliže též rytem nevždy podle své národní chuti nezměňuje, aspoň zpěvem mu dodává jakýsi elastický důraz, čímž každá píseň v jeho ústech nabývá docela jiného, ohnivějšího ducha, než u jiných Slovanů. Jeho písně vůbec oddýchají veselostí a bujností, a jestliže se zasmušilá melancholie přece někdy zakrade, vyhlíží jen jako neprošený host, který jen na chvílku trpěn, ale po první skleničce vodky hned zas vyhozen bývá. Ženský rým v polských písních tak převládá, že mužský ku vzácností náleží, a kde se vyskytne, obyčejně ruský neb

český původ nápěvu svého prozrazuje. Ačkoliv ale pro ty ženské rýmy *trochaeus* v celém rytmu panuje, Polák přece zvláštními obraty jednozvučnosti vyhýbati se umí. To se děje na příklad tím, že se první nota zkracuje a takořka předzáškou stává, a druhá prodloužená že ji hned ostře následuje. Jest jakási rytmická svévole, kteráž mezi jinými, opáčným způsobem znějícími notami užitá, mocný a pikantní účinek mívá. Mazur, jak se u Poláků vzdělal, poskytuje výborné, opravdu elektrizující zpěvy k tanci, pití a bití, stává se ale jako pravý rytíř, kde mu potřeba, též dvorným a něžným, když se s pěknou pletí a láskou obírá.

Krakovják smělý a bujný jako mazur, něco méně nadšení a více prosaického živlu mívá, než ten. Čím více však smělého, ohnivého ducha polských národních tanců a nápěvů uvážíme, tím snadněji poznáme shodnost a přirozenost té okolnosti, že polští básníkové taneční a boj často jen prvnějším slovem vyznačují.

Maloruské písně nerozeznávají se pouze zevnějšími známkami, nýbrž hlavně hlubokým citem v nich panujícím; jsouť zajisté mezi slovanskými nejtklivější. Malorusové od přirozenosti jemný, pokojný, dumající národ, po mnohé věky přinuceni byli, mírumilovné povolání zaměnití za bouře nejlitějších bojů. Mongolské a turecké hordy zaplavovaly jejich stepy a *jary* (rokle) nade Dněprem a Dněstrem, potřeba obrany a zoufalost vnutila jim zbraň do ruky a učinila z nich národ hrdinský. Od té chvíle, když tito nikdy neodpočívající boje mezi Kozáky a nevěřícími na polích Ukrajiny zuřiti přestaly, rozprostřel se na místě nejstrašnější zpousty mír hluché, mrtvé tichosti. Žádná pozdější příhoda nebyla v stavu, opět takové hnutí mezi tímto lidem působiti, jako ony pohromy a zoufalé půtky otcův jeho; pročež také věrně zachovává památku minulosti a ty staré, jarobujné kozácké písně, plné tklivosti a ohně. A jak by je též chtěl zapomenouti? vždyť ještě stojí mohyla sama na širokém poli, ještě mu ukazuje, kde bohatýrové krváceli, kde vlastenská země kosti jejich objímá! — V krajinách, kde vojny s asiatskou surovostí méně zuřily, v sousedství veselých Poláků, přecházejí také maloruské písně do jasnějšího zvuku, ale tam kde meč a oheň nejhůře plenily, zachovávají i nápěvy nevýslovnou tklivost. Nejlépe se to dá pozorovati, když porovnáme všechny rozmanité změny *koto-myjky* (t. j. nápěvu maloruského krakovjaka), jak se na rozličných místech hrává i zpívává. Další více méně patrné zvláštnosti maloruských písní jsou: časté užívání mužských rýmů, protahování koncovek anebo celých ženských rýmů s dopadajícím koncem, charakteristické *dissonance* v nápěvu, zkracování první slabiky a protahování druhé, co ale nikoliv jako v polských písních pikantní důraz, nýbrž naopak vlečení a váznutí rytmu

působí. Zvláštní druh maloruských zpěvů jsou *dumy*. Jest to zpěv rozpravný, historického obsahu, jednozvučného znění, zdlouhavého, nepravidelného rytmu. Tyto zpěvy jsou vlastně *improvisace*, od chodících banduristův čili lyrníkův, ukrajinských bardův zpívané. Některé písně mají Malorusové, mimochodem řečeno, s Čechy společně. Zasmušilý, žalostivý výraz maloruských nápěvů propůjčuje jim vlastní melancholický charakter, o kterémž mnozí *bludně* za to mají, jakoby u *všech* Slovanů panoval. Čech na př. má také tklivé, těžkomyslné zpěvy, ale tato vlastnost působí jen podřízenou, nikoliv hlavní přísadu ve smíšenině jeho citův; Polák jest výhradně sankvinik, Ilir pije mnoho dobrého vína, které jistě všelikému smutku zakořeniti se nedá, a Velkorus, který ovšem také tklivé písně má, přece vůbec za živého, dobrodružného, veselého chlapíka platí, kterýž jistě kromě smutných ještě více veselých písní zpívá.

Z velkoruských národních písní jen nemnohé jsem poznati mohl, a ty měly zvuk jemný, přívětivý, zcela slovanský. Z cizích pramenův mohl jsem jen to vyčerpati, že Velkorus v obyčeji mívá, ku každé práci, pro každé položení a všechny poměry, do kterých se dostává, slovem při každé příležitosti písně sobě vymýšleti a je zpívati, kteréž se často objektivní charakteristikou, jistou a určitou logikou vyznamenávají. Z toho a pak z nesmírné rozlehlosti sídel toho slovanského kmene dostatečně vysvítá, že má přerozmanitých písní bez počtu. To jsou písně muže, který vzdoruje bouřím ledního moře, který bílému a lesnímu medvědu směle okem v oko pohlíží. Víme, že Velkorus jest dobrodružný i chytrý rázem; obě tyto vlastnosti plodí dobrý rozmar, který tedy v jeho zpěvích jistě neschází.

Také o ilirských písních nemohu než nedokonalé zprávy dáti. Politické rozkouskování toho slovanského kmene a jeho sídel, jeho nanejvýš nestejně okolnosti, kterým již tak dlouho podléhá, to vše nemohlo býti bez působení na jeho národní nápěvy, a jistě nepřispělo, vtláčiti jim jistý, pevný, nezměnitelný charakter, jako u jiných Slovanů se stalo. Nejsmělejší, nejopovážlivější dobrodružství nepravidelných osobních bojů, a velikolepé bouře bitvy, to jsou látky jeho národního hrdinského zpěvu, a bohatýrem jest buď hajduk, zaskočen a vyhladověn ve své skrýši, smrti se zbraní v rukou před smrtí hladem přednost dávající, a v zoufalém smrtném boji na hromadě tureckých mrtvol ducha svého vypouštějící, — buď zas smrtelně raněný mladý hrdina, nad nímž věrný bílý oř smutně stojí a od svého umírajícího pána ani v největším kulobití neodstupuje. Viděti, že mnohé ilirské písně povstaly při hřmění pušek a břinkotu šavlí. Po uvážení všech okolností však ne bez příčiny uzavírám, že v ohledu *slovansko-národní*

romantiky ilirským národním zpěvům přednost přede všemi náleží.

Ještě mám tu úvahu na srdci, že kdo chce národní písně zpytovat a na nějaký užitek svůj obracet, tak je posuzovati musí, jako samého prostého člověka, který je zpívá. Jakkoliv neúhledně a neokřesaně tentýž často vystupuje, jakkoliv on skoro vždy neskrytě vady své projevuje, přece mu se nedají odepriti draho-cenné vlastnosti jeho. Síla, jadrnost, neohroženost a láska jsou jemu vlastní, a není cnosti na světě, kteráž by nebyla povstala původně v prsou člověka, buď si on prostým čili vzdělaným. Prostý člověk cítí radosti a ví jak je vyjádřiti, — a to jest poezie. Umí on v zá-kresu svých vědomostí a pojemův o tom, co v životě svém zkusil, přemýšleti, a tyto myšlenky často velmi trefně spojovati, — a to jest logika. Cnost a genial-nost nejsou výsadou jen jedné třídy, podávajíť ruce člo-věku, neptajíce se po jeho stavu, — a z toho stano-viska musí se posuzovati *národní píseň*. Kdo naschvál sprostáctví a hrubost v ní vynajíti chce, ten to najde, kdo ale má schopnost a vůli, poznávati v ní jadrnost a poetičnost, nebude nadarmo pátrati, a jako že může-me prostého ale rázného chlapíka šetřiti a potřebovati, aniž mu teprv ruce v hedbávné rukavičky oblékajíce, rovněž tak se neštifme, chopiti se svěžího, smělého ná-rodního nápěvu, proto že snad nemá líčenou tvárnost salonu.

(Pokračování.)

Josef Haydn a Nicolo Porpora.

Výjev ze života.

(Dokončení.)

Hudba dozněla — snící a zamyšlený Porpora se nehnul z místa, až jej kostelník upozornil, že se kostel zavře. Porpora chtěl vědět, kdo je skladatelem té pře-krásné hudby; ale zpěváci již dávno byli odešli, nikdo nezůstal než kostelník — a ten pokrčil lhostejně rame-nama? což mu do hudby a skladatele? Ještě měl mistr naději, že mu *Josef* dostatečnou zprávu podá. Por-pora přišel domů — Josefa tu nebylo. Klepá, zvoní, bouří — nadarmo, Josef nepřichází. Konečně mu ote-vřel podomek, jenž mu oznamoval, že strýc Josefův mladíka odvedl, proti čemuž prý pokorný hoch nic na-mítnouti nesměl; kam a proč odešli, o tom nemohl po-domek žádnou zprávu dáti. Na to se Porpora celý vztekly v pokoji uzavřel a stal se nepřístupnějším než dříve, poněvadž ztrátu dobrého Josefa těžce nesl.

Tak uplynuly tři měsíce; Porpora stal se tak roz-mrzelým, že ani dům svého příznivce knížete Ester-házy-ho nenavštěvoval. Ale lidumilý kníže ho dal svým

komorníkem pozvati, aby jej navštíviti sobě neobtěžoval a mu úsudek svůj o novém kapelníkovi sdělil, kterého kníže před krátkým časem přijmul a jehož skladby i knížecí pozornost nadobyčejně zbudily. Porpora přislí-bil a dostavil se určeného večera, kde u knížete velmi četnou a vybranou společnost umělců a jiných vzneše-ných osob zastihl. Poněvadž Porpora z přirozené zášti každého hudebníka nenáviděl a nikdy o některém do-brý úsudek nepronosl, zajmul místo v koutě sálu, ne-všímnuv si ani orchestru ani ředitele a čekal na počátek koncertu.

Brzo se jeho přání vyhovělo, zvuky zazněly, každý byl rozkoší takřka unešen, a když kníže k Porporovi se odebral, aby se ho o úsudek tázal, nalezl ho v nej-větší rozčilenosti, neb výborná hudba ho byla nad míru dojala. Navzdor toho se přetvařoval a prosil knížete, aby se potázel po skončení druhé skladby, symfonie. I tato byla skončena — nadšení bylo všeobecné a ne-smírné — *jenom Porpora jako vztekly sobě počí-nal*. Měl v mysli, vrhnouti se na nepatrného pokorného ředitele hudby, kdyby mu nebyla v tom společnost zabra-ňovala, která mladého umělce obklopila chvalořečmi jej zahrnujíc. Příčina rozčilenosti Porpory, jenž též slav-nou skladbou byl okouzlen, byla, že mistr svou dru-hou jsoucnost, mnoholetého učna v těchto myšlenkách, zvucích a melodiích naleznouti se zdál, kdyby nebyl sám přesvědčen, že žádnému ještě na světě svého vy-učování neposkytnul. Chtěl tedy věděti, jak tento no-váček takových vědomostí *vlastním přičiněním* na-býti mohl, neb i tento mladík zdál se mu býti nebez-pečným, an již zářící se sláva saského *Händla* ani spáti mu nedala. Opětně se kníže před mistrem obje-vil, by jeho úsudek o novém kapelníkovi zaslechl a Porpora musil — ačkoli s velikou nechutí — obdivo-vati, musil chvalořečiti a skladatele za nevšedního umělce prohlásiti. Kníže Esterházy se nad míru z toho rado-val a chtěl právě bližícího-se ředitele mistrovi před-staviti, když Porpora se tázal:

„Jasnosti! jak se jmenuje Váš nadějný kapelník?“

„*Josef Haydn*,“ odpověděl kníže, naň ukazuje, který pokorně úsudek patriarchův očekával. Porpora so-tva ho zhlednuv, zvolal vztekle: „Josef! Josef! on je to! Josefe! zloději, loupežníku — ošizen!“ A jako pominutý vyrazil ze sálu, z paláce a bez klobouku hnal se k domovu, kde se ve svém pokoji uzavřel.

Josef Haydn i hned celé společnosti příčinu této zuřivosti odhalil, neb on sám byl bývalý sluha Josef. Za cenu, býti oklamán, uvolil se Porpora, přijmouti učňů; Haydn byl onen mladík, jenž tenkrát v koutě sálu stál, on oklamal mistra a cenu vydobyl. Že se mu podařilo, po dvě leta se přetvařovati a tím se státi,

čím se nyní žasnoucím světu ukázal, dá se jenom *mocigenia* přičítati.

V krátkém čase po této události opustil Porpora

Videň a vrátil se do své otčiny Italie, kde za několik let v chudobě, bez přítele, ačkoli ode všech umělců litován, zemřel.

Feuilleton.

Z Prahy.

Opera. Letošního roku podána byla nám příležitost slyšeti tři znamenité zpěvačky, totiž sl. Trebelliovou, Laborovou a Desirée Artotovou. Poslední vystoupila poprvé v „Lazebníku Sevillském“ dne 21. září pak v „Troubadouru“ dne 23. září a v „Marii“ dne 26. září, a zbudila zvláště poslední partii velkou sensací. Sl. Artotova rozvinula v každé partii ohromný poklad až do jemnějších záhybů vytríbené techniky. Posluchači nevěděli ani čemu se dříve diviti mají! zdaž rychlosti instrumentálních passáží neb modulační schopnosti jejího organu, neb výtečné methodě u rozdělení dechu, aneb smělým skokům z jednoho rejstříku hlasu do nejzazšího. Zkrátka sl. Artotova okouzila svou výbornou hrou, mistrným přednesem a znamenitou technikou všechny posluchače, a nemůžeme jinak, než každého milovníka zpěvu na její příští výstupy upozorniti.

— Tyto dni obdrželi jsme od vysokého místodržitelství následující český přípis, jež zde doslovně podáváme.

C. k. místodržitelství. Č. 50284.

Časopis „Dalibor“ přinesl v čísle 25tém ode dne 1. září t. r. zprávu, že nově zvolený učitel Roztočský dne 21. lipna t. r. v chrámě sv. Klimenta na Levém Hradci místo chorálu zahrál píseň s nápěvem: „U potoka hoch si seděv“ a že i při pozdvihování známou kramářskou píseň „Ať se pinkl hází“ za praeludium přednáseti se opovážil.

Dle úředních dotazů jest však zpráva tato docela lichá a nepodstatná.

Vyzývá se tedy Vaše Blahorodí na základě §. 20. tiskového řádu od 27. května 1852 č. 122 ř. z., aby jste toto úřední opravení v příštím čísle „Dalibora“ doslovně uveřejnil.

V Praze dne 21. září 1861.

C. k. místopředseda

Kellersperg.

— Absolvování žáci konservatoria, p. Bendiner, houslista a p. Procházka, flétista obdrželi místo při divadelním orchestru v Norimberku, p. Wirth, houslista při orchestru v Lehnici (Liegnitz) a konečně p. Řebíček, jeden z nejtalentnějších houslistů k orchestru divadelnímu do Výmaru.

— Náš krajan Theodor Bradský cestoval tyto dni našim městem. Co nevidět bude se na divadle Hamburském vedením našeho nezapomenutelného J. Nesvadby dávat opera „Die Braut des Waffenschmiedes“ (Nevěsta zbrojře) od nadaného skladatele Bradského.

— Nadějný skladatel pan Alojs Karel, jenž letos konservatorium Pražské absolvoval, dostal se co první celista k divadelnímu orchestru do Norimberka. A. Karel složil as dvě ouvertury, pak kusy pro cello.

— Ve čtvrtek dne 19. září večer zemřel p. Nejedlý, ředitel kůru v chrámu u Trinitarů.

— Čeněk Barták, výtečný houslista a učitel, člen divadelního orchestru Pražského, zemřel ve středu dne 25. září. Barták narodil se okolo r. 1797 v Pyšelicích a byl syn učitele. R. 1811 dán byl do konservatoria Pražského, kdež pod prof. Pixisem houslím se učil. Barták byl jedním z oněch žáků, kteří hned v prvním roce zařízení konservatoria do ústavu tohoto vstoupili a závodil s Václ. Kalivodou a Táborským o první místo v tomto ročníku. Také v malířství se pokusil a pozůstalé práce jeho svědčí o uměleckém jeho nadání. V rukopise zanechal velmi důkladnou školu pro housle, zvláště pro začátečníky. Barták účinkoval též při prvních kvartettách, které Pixis v Praze poprvé zavedl.

— Pan Alojs Strel, jehožto některé sbory, jmenovitě „Česká Marsílka“ — „Crhův pochod“ — „České děvy“ v mnohých besedách oblíbeny došly, zadal, jak se nám z Čáslavi píše, o tamnější místo chorregentské. Pan Strel je co zdatný varhaník znám a učinil by zadost novému tomuto úřadu.

— Pan V. A. Ambros nastoupí co nevidět cestu do Italie, aby tam důležité hudební archivy prohlédl a z nich k své historii hudební čerpati mohl.

— Koncertní mistr pan Ant. Benevic prodléval nějaký čas v našem městě a odebral se nyní opět do Solnohradu.

— Pan Charles Wehle odebral se tyto dni přes Berlín do Paříže, kdež v několika koncertech vystoupí.

(K. A.) **Z Hlinska**, dne 24. září. (Věneček.)
Nikdy snad neodbyvalo se po naší vlasti tolik besed, merend, věnců a věnečků jako letos. Také úkaz tento je patrným důkazem, jak mocně a mohutně se duch národa našeho rozvíjeti počíná. I my jsme byli v době poslední uspořádáním dvou Věnců potěšeni. První byl dne 15. t. m. a potkal se s výsledkem velmi skvělým. Výborně deklamovaly sl. Ti. a Ad. Ohnivou a ráznou řečí vybízel p. A. ku svornosti, pochvalně i dovedně přednášeli pp. Pe. a Ho. Nevšedními výtečnostmi nadané sbory „Šumí Labe“ od Zvonaře a „Vltava“ od Vogla provedl zpěvácký sbor s dobrým výsledkem, mimo to zazpíval p. Ve. bezúhonně Pivodovu píseň: „Ztracené srdce.“ Pp. Št. a Se. výtečným provedením „Berichtu na Krajsamt“ celé obecenstvo rozveselili. Dobrého výsledku dosáhl též p. A. přednesem „Chyb.“ Přecetná společnost se až do rána bavila. Českým zpěvem a svoláváním Slávy našim výtečníkům se chvěla tančírna. Tak skvělého „Věnce“ jsme dosud neměli. Poslední „Věneček“ byl 22. t. m. Ač méně navštiven než první, následkem velm

nepříznivého počasí v mnohém ohledu se mu vyrovnal. Opět deklamovaly sl. Tichá a Ad. „Slze vlastenek“ s výtečným výsledkem. P. A. přednášel „Vlastenecká osvědčení,“ bouřně byl vyvolán, na to přednášely pp. Ho., Pr. a Št. s výsledkem dobrým, i také opakovaný šprým „Bericht“ dobrého došel výsledku. Slyšeli jsme výtečný sbor Javůrkův „Vystěhovalci.“ Skladba tato se zajisté důstojně staví v pobočí nejvýtečnějších skladeb našich a jest jen k přání, aby se co možno nejvíce rozšířila. Na žádost obecnou byl opakován a skladateli provolaná: Sláva! Výtečnost dávno uznanou osvědčil p. Moravec, i v zábavě této prováděl koncert pro housle. Hrál co diletant mistrně i jsme mu zavázáni k díkům, že nám tak utěšeného plodu snah svých poskytl. Pan Ves. zpíval vždy krásnou píseň Pivodovu „Jako krajina nebeská“ velmi dovedně; skvělého výsledku dosáhl p. Javůrek přednesem písně: „Aj čo by bola;“ musel ji opakovat, i také p. Se. Laubovu píseň: „Koliks dala hubiček“ opakovati musel. Za přestávky mezi tancem přednášel p. Ve. „Bouři“ dosti promyšleně, pan A. přednesem „Nových Chyb“ obecenstvo rozehrál. Byly bychom si přáli, aby ti přítelíčkové naši, jenž by nám již rádi umiráčkem odzvonili, u nás tenkrát byli, zajisté by se byli přesvědčili, že duch času, duch dějin, duch světa novou svěžítostí a jarostí naplnil útroby našeho národa i v krajinách, o nichž se předpojatě soudívá, že setrvale pokroku doby vzdorují. Jen dále vlasti ku chvále a sobě ku ozdobě.

Z Chrudími, dne 24. září. (Dvě zábavy F. Lauba.) Dlouho zůstanou nám v paměti ony dvě zábavy, jež jsme dne 15. a 21. září u nás měli. Poctil nás totiž návštěvou svou pan Ferdinand Laub, onen světověznámý virtuos na housle. Mám Vám snad líčiti jak hrál? Či jak jsme byli udiveni, kam to člověk v umění až dovede? Anebo, jak jsme žasli nad tím, co se z houslí vylouditi dá? Byla by to marná práce; ostatně uznal již dávno celý svět, že jest Laub první houslista, povím Vám tehdy aspoň co jsme slyšeli. První večer, 15. září, hrál koncert pro housle od A. Bazziniho, Rondo „Papageno“ od Ernsta a Rondo scherzando od Lauba. Před počtím koncertu zahrál orchestr ouverturu „Figaro“ od Mozarta velmi dobře. Z ochoty provázal pana Lauba na piano p. Gluth, ředitel pianního ústavu z Plzně, který nám také „Larghetto“ z Beethovenovy 2hé symfonie pro piano a fysharmoniku přednesl. Na fysharmoniku hrál náš vážený p. měšťanosta Klimeš, jenž též píseň od H. Vojáčka zazpíval. — Druhá zábava dne 21. září byla ještě slavnější; anto při ní mimo p. Lauba ještě dva hosté účinkovali, totiž paní Laubová a p. Kaván. Nejprve slyšeli jsme Balféovu ouverturu „Cikánku.“ Na to hrál p. Laub koncert pro housle od Mendelssohna, Rondo „Papageno“ od Ernsta a fantasie od Ernsta. Paní Laubová zpívala píseň slováckou s průvodem piana od Pivody: „Aj čo by bylo,“ pak píseň od Lauba, dále národní píseň: „Takle v Rokycanech“ a valčík od Ardittiho tak krásně a cituplně, že potlesku, vyvolávání ani konce vzíti nechtělo a paní Laubová ještě dvě písně přidala. Pan Laub i paní Laubová byli provázeni na piano panem Kavánem, vychovatelem u hraběte Chotka, jenž co zdatný pianista a skladatel chvalně znám jest. Obecenstvo odměnilo pana Lauba nekonečným a hřmotným potleskem a vyvoláváním, tak že p. Laub za kaž-

dým kusem 4- až 5krát volán byl. Z laskavosti zahrál nám ještě fantasi i na české písně. O jak krásně vyjímaly se naše národní písně na tomto nástoji! zvláště „Sedláček oře“ a „Sil jsem proso na souvrati.“ Kdežto thema vyniká, ovinuta jsouc takovým množstvím variací, že každý jen žasnul. Zábavu tu poctil svou přítomností poslanec v radě říšské pan Dr. Brauner, který za příčinou komise u nás dlel. Byl od obecenstva při svém vstoupení a odchodu hlučným „Sláva“ přivítán, též byly mu i věnce do lóže házeny. Náš zpěvácký spolek pilně se cvičí a doufáme, že nám brzy zase nějakou zábavu poskytne.

A. M. K. E.

Z Klatov. (Beseda.) Vímt, že se svou správou pozdě přijdu; avšak tak krásnou besedu, jako byla naše, mlčením pomínouti byla by věru škoda. Spoluúčinkováním proslaveného národního našeho pěvce pana J. L. Lukese odbývala se u nás dne 12. září ve prospěch Zdeňky Havlíčkovy hudební a deklamatorní beseda, která, obezřelou volbou skladeb, výtečným provedením a národním duchem tak vyniká, že jsme zde nikdy cos podobného neslyšeli. Proslov pln ráznosti a citu od básníka Rud. Meyera složený přednášel náš národní miláček p. J. Lukes s takou horoucností a s takým výrazem, že všechny posluchače uchvátil. Na to slyšeli jsme české sbory „Já jsem Slovan“ od Vašáka, „Pomoc pro náramnou lásku“ od L. Procházky a staročeskou „Těšme se blahou nadějí“ ve sbor uspořádanou od Ferd. Hellera, kteréž řízením p. Lukesovým byvše nastudovány precízním a nuancovaným provedením vynikaly. Pan L. Procházka přednášel na piano fantasi i od Vilmersa uhlazeně a bravourně a došel velké pochvaly; leč pochvala bývala by ještě hojnější, kdyby býval nějakou skladbu od českého skladatele na př. od Kittla, Dreyschocka, Wehle, Schulhoffa, Šimáka, Nápravníka atd. přednesl. Dále deklamoval pan Hronek „Vysloužilce“ dosti zdařile a dosáhl jím jakož i čtením humoristického čtení zasloužené pochvaly. Korunou besedy byl bez odporu náš výtečník p. Lukes, jenž dvakrát perle naše, národní písně totiž v nejúplnějším lesku pozornému obecenstvu předvedl. Bylo by věru zbytečné, přednášení jeho písní národních charakterisovati. Pan Lukes zanítil svým dramatickým zpěvem každého a může směle s Cæsarem zvolati: „Přišel jsem, viděl jsem a zvítězil jsem!“ Podotknouti ještě musím, že byla též zpívána rázná píseň Meyerova „Pravý Čech“ od L. Procházky. Neméně zajímavá byla zábava, která se později u „kule“ konala a v nížto p. Lukes též se zúčastnil. Posléze učiněn byl výlet do Kdyně, a ačkoliv bylo špatné počasí, sešlo se tam z okolí mnoho rolníků, kteří Lukese zpívati si slyšet přáli. Ochotný tento národní pěvec, ač cestou ztrmácen, vyhověl jejich přání, načež nekonečným voláním „Sláva“ odměněn byl.

(Š.) **Z Osenic u Libáně.** (Beseda.) Že nejen města ale i sebe menší vesničky uspůsobilými se státi mohou k zábavám pro dosti četné obecenstvo, to dosvědčuje beseda, dne 17. září v Osenicích odbývaná. Pomlčím zde o vkusné dekoraci sálu, anto „Dalibor“ by něco jiného se rád dozvěděl, ani nebudu šířiti úvahu o deklamacích, které výtečně byly podány; raději povím více o hudební části oné besedy. Otevřena byla ouverturou na národní nápěvy od E. Tittla; provozuje se tato skladba

často v Praze od velkých orchestrů, nicméně však nepřeháním, pravím-li, že byla provedena i v tomto malém sídle úplně dobře, začož díky panu Jos. Förstroví, zdatnému řediteli kůru a učiteli zdejší osady. Ze tří sborů nejhluchněji byl přijat „Směs z národních písní“ od Linharta. Solový zpěv zastoupen byl třemi písněmi. „Útěcha“ od A. Růžičky a „Růžinky stesk“ od Pivody přednesl p. Ant. Förster, právník z Prahy, výrazně a k úplné spokojenosti obecenstva, třetí pak, „Aj čo by bola“ od Pivody podal dobře p. Šimek, studující z Jičína. Nejlepší jsem sobě ponechal ale na konec. Myslete sobě důkladné a vkusné skladby výborně provedené, tak že posluchačstvo tleská, až se mu dostane ještě jednoho kusu, a máte zde kritiku pianní části. Umělec ten, který nás zde všecky na nejvyš rozjařil, jest pan Jos. Förster, známý skladatel a varhaník u sv. Mikuláše v Praze; hrál „Poème d'amour,“ překrásnou, vlnadnou onu báseň milostnou od Henselta s vřelým citem; nápotom „České perle“ od Nápravníka, kterýmiž okouzlit nás tak, že jsme jej tleskáním ještě o něco poprosili, načož přidal ještě jednu brilliantní skladbu, nemýlíme-li se od Schulhoffa. Zábavu hudební a deklamatorní uzavřela „Velká ouvertura“ od Kalivody. Jako všude, následovala i zde taneční zábava, hudebníci hráli výtečně, krásných tanečnic a tanečníků bylo dost, bavili jsme se až do bílého rána. Právil jsem, že se dávala beseda v malém místě, a k tomu přšlo dost a dost, a přec jsme pro zaopatření chudých dětí sebrali čtstého výnosu 23 zl. r. č., k čemuž daroval svob. pán Filip z Wessenberku 10, p. hr. Latour 5, a p. Králík, ředitel hospodářský 5 zl. r. č., začož jim, jakož všem ostatním p. t. hostům ve jménu chudých dětí nejvřelejší buďtež díky vzdány.

Berlín. Zdejší královská knihovna obdržela vzácný dar. Od ctitelů Beethovenových totiž sestaven byl ještě za živobytí Beethovena instrumentální kvartett, sestávající z 1 houslí od N. Amatiho (od r. 1690), 1 houslí od J. Quarneriho (od r. 1718), 1 violy od V. Regeriho (od r. 1690) a 1 cella od A. Quarneriho (od r. 1712) a na těchto nástrojích provozovány byly skladby Beethovenovy od výtečných mistrů u jeho přítomnosti. Velkoobchodník Petr Jokits ve Vídni skoupil tyto nástroje a věnoval je J. M. králi Pruskému s tím přáním, aby do knihovny pod jménem „Jokitsova nadací“ uloženy a při zvláštních slavnostech skladby Beethovenovy na ně provedeny byly.

a. Z Brna Zřízení Brněnského slovanského zpěváckého spolku pod jménem „Beseda slovanská“ bylo od vysokého místodržitelstva konečně povoleno, stanovy potvrzeny a tak má již co nejdřív vstoupiti do života. V nynější době, kde se i naše Morava utěšeně k novému životu národnímu probírá, kde již i šlechta, vysocí hodnostáři a j., ačkoli ve skrovném ještě počtu, však ale upřímně k národu svému se hlásí, v době této nelze pochybovati o tom, že se nám se všech stran dostane žádoucí podpory. Vždyť musí každý upřímný národovec povážiti, že se zde jedná o to, abychom jméno moravské zachránili před potupou, abychom ukázali, že to naše vlastimilství není jen marná libůstka, nýbrž vždy k obětím hotové, obzvláště ale nám Slovům Brněnským musí na tom záležeti, při každé pří-

ležitosti vyvrátiti důminku, že Brno jest město německé. Proto předvídáme, že „Beseda slovanská“ pevné kořeny pustí do půdy úrodné, že se stane v skutku spolkem, jehož celá Morava ochraňovati bude. V léto naději nás utvrzuje i zkušenost, jak statně si zpěvácký náš spolek počínal, dokud nebyl ani ještě řádně zřízen, a takorka sám sobě zůstaven. Zdař Bůh!

Brusel. Co nevidět přijede sem slavný Vieuxtemps, by zde přednášel nový a velký svůj koncert pro housle (číslo 3 A-moll), kterýž schválně pro houslovou třídu zdejšího konservatoria složil.

Z Mor. Budějovic, 16. září 1861. (Beseda.) Doufám, že i hlas z družné Moravy najde místa v českém „Daliboru!“ Jedná se tu o zprávu o první besedě slovanské, která se v neděli dne 15. t. m. v hostinci u „jelena“ skvěle odbývala. Město naše, které Bohu díky se nyní začíná z tvrdého spánku probírat, dalo (ačkoliv větší část obyvatelstva německá) touto zábavou znamení svého procitnutí. „Zdař Bůh“ voláme radostně, „jenu předu!“ byt by také všelijací panáčkové se přičili, naše svatá věc musí zvítěziti! Beseda v blízkých Jaroměřicích dne 25. srpna vypadla velmi dobře, i bylo se nadíti, že se naše se stejným úspěchem potká. A naděje nás neklamala. V sále vkusně ozdobeném sešlo se nad míru četné a vybrané obecenstvo, a sledovalo s velkou pozorností a obsypalo pochvalou každé číslo programu, sestávajícího z 14 čísel. Hudebníka každého zajímaly zajisté exaktně provedené kavatiny z oper „Belisar“ od Donizettiho a „Nabucodonosora“ od Verdiho, a ouvertury z „Cikánky“ od Balfé-a a „Střelce kouzelníka“ od Webera. Neméně zasluhuje chvály přednes sborů: „O besedě“ od Vojáčka, známá „Žezulinka,“ „Povzbuzující“ od Vojáčka a konečně krásná mazurka Wintrova „Modré oči? černé oči?“ Začátek učiněn přednáškou „Proslovu“ od Jiljí Vrat. Jahna, přednesl p. Ondřej Urbánek, pořadatel spolu s panem učitelem Pokorným, jimž přičinlivý výbor p. Fr. Urbánek a J. Tomášek stáli po boku. Z deklamací vynikaly slečny Peškova a Gottwaldova: „Chválou malých“ od Rubše a „To se nesluší“ od Tyla. Pan Max přednesl „Mužskou prosbu“ od Rubše slušně ač bez ohně. Právý tón trefil p. Fr. Urbánek v „Jindy a nyní“ od Rubše. Obecenstvo se sešlo z daleka i blízka. S radostí jsme pozorovali přítomnost mnoha duchovních z okolí, jimž v čele stál p. děkan Budějovický horlivý P. Bečvář a tamnější p. kaplan, statečný našinec. Po besedě se tancovalo až do rána. Velení bylo při čtverylce české dle návodu Národních Listů. Tanečníci a tanečnice dokázali, že se může i při českém velení dobře tancovati! Doufáme že i jinde při tanečních zábavách se bude následovati chvalnému tomuto příkladu. Vhodné bylo sestavení tanečního pořádku; převládaly Polka, Strašák, Sousedská, Varšavjanka, Mazurka nad valčík, tremblant, Eccosai atd. — Výbor zasluhuje za uspořádání vši chválu, a tato první beseda bohdá nebyla poslední! Panu majiteli hostince „u jelena“ radili bychom přátelsky, aby jindy nechal šroubování pořadatelů, zvláště když čistý výnos — jako tenkrát — věnován jest školní knihovně. — V neděli dne 22. bude v Telči slavná beseda. V Jemnici bude v ten samý den „grossösterreichischer Gesellschaftsball.“ Těšíme se, že aspoň na rok se dočkáme i v Jemnici „slovanské besedy!“ — Slav. Bod.

Z Jaroměřic na Moravě. (Beseda.) V neděli dne 25. srpna odbývala se v hostinci „U černého orla“ beseda, která všem přítomným zajisté dlouho v paměti utkví. Beseda měla dvě oddělení, z nichžto první šestnáct zajímavých čísel obsahovalo, druhé však taneční kusy zaujímalo. O zdařilé přednesy deklamovánek přičinily se spanilomyslné slečny Růženka a Pavlina Raušova a sl. Vilemina Vorlova, pak p. Sedláček a Josef Loucký, kterým všem zasloužené pochvaly se dostalo. Ze zpěvů slyšeli jsme vlasteneckou a charakteristickou píseň „Porodila mne moje matička“ od Theodora Krova, poetickou a vzletuplnou „I šepce kvítí“ od Ed. Nápravníka, pak „Na Moravu“ od Fr. Pivody, „Pražská Bětulinka“ od Jos. Nesvadby. Poslední musel pan Sedláček na všestranné přání opakovat. Též pan Coufal zpíval Nápravníkovu píseň dosti zdařile. Ze sborů byly provedeny: „O besedě“ a „Kytka ze slovanských písní“ od výtečného Hynka Vojáčka, pak „Utonulá“ od Křížkovského a jalový sbor „Žezulinka.“ K závěrku zpívala se píseň „Kde domov můj“ od našeho Fr. Škroupa. Mimo tyto slyšeli jsme pěknou hru na flétnu a housle od pana R. Šplýchala, zdejšího to mistra zámečnického, jenž všestranné pochvaly došel. Kéž se nám často takové výtečné zábavy dostane!

H. N. N.

(X) **Olomúc.** Dle mého náhledu dostane se sotva kdo na varhanické místo, kteréžto se obsaditi mělo, neb to má dávno slíbené jeden choralista v Olomúci. Vůbec by se na taková místa ani konkursy neměly vypisovati, když to již jiný jistě slíbené má; jest to jen odírání žadatelů o peníze. Nejedná se tu kapitole o to, aby dostala skutečně vzdělaného organistu, nýbrž vše se zakládá na protekci. Vše se spoléhá na kapelníka, starého Lišáka, který však výše jmenovanému choralistovi velmi nakloněn jest. Choralista tento spojuje pouze akordy, a to bez všeho taktu a správnosti. Nemáť o nějakém thematickém neb dokonce fugovaném praeludiu ani zdání. Podotknouti musím, že jsem ho ku konci mše požádal, by mne zahráti nechal, což on však učiniti nechtěl. Zmíniti se musím, že též Prucha, adjunkt na varhanické škole v Praze, o to místo žádá.

A. z U.

Paříž. Rossini ukončil novou skladbu, jež se „Le Titan“ jmenuje a v Paříži ponejprv provozována bude.

Petrohrad. Ředitel carské ruské opery, pan ze Saburova přibyl sem z Paříže, by o zřízení tamnějšího konservatoria zprávu podal, anto se zde podobný ústav zříditi má. Při svém pobytu v Paříži engažoval slavnou pěvkyni sl. Emmu La Grua a tenoristu A. Bethniho.

Videň. Na zimu přibude sem p. Strakoš, ředitel vícero znamenitých podniknutí divadelních v Anglicku a Americe, se svou společností operní, mezi kterouž se také proslavená pěvkyně, sl. Patti-ova nachází, by tu několik představení uspořádal. Strakoš je rodem Moravan.

—1.

Dur a moll.

(Steibelt.) Znamý virtuos na piano Daniel Steibelt nehrál rád v společnostech; ano když to i slíbil, dal se k tomu nutiti. Jedenkrát přislíbil dámě, která ještě více společnic k sobě pozvala, že ji navštíví, a že společnost svou hrou baviti bude. Když k ní přišel a hráti chtěl, otevřely se dvěře pokoje a tam vstoupila též pozvaná 70letá dáma. Steibelt spatřiv ji, vstal hned od piana. I prosili Steibelta, aby přec zahrál, však nadarmo; odepřel prosbu, omlouvaje se tím, že mu vždy v přítomnosti starých osob prsty ztuhnou. Nedalť se k hraní přemluvíti, a společnost byla nucena, do hraní vhistu se dáti. Hrál se až do 11 hodin a nyní chtěla se společnost rozejít. Stará dáma udělala začátek. Však jak mile tato pryč se odebrala, sedl Steibelt k pianu, praeludoval a hrál bez přestání až do třech hodin z rána.

(Mozart.) Mozart nacházel se v Paříži, když se se svou operou „Don Juanem“ obíral. Jednoho dne pracovav dlouho ve svém pokoji, pohledl na hodiny. „Juž pět hodin!“ O té hodině chodíval mistr tento k obědu. Obleknuv se v rychlosti, odebral se do hostince v „Palais-Royal;“ mezi cestou vznikla v něm myšlenka, vyvínovala se více a více, rostla a zaměstnávala ho výhradně v té míře, že jako mašina na jídelní lístek pohlízel a pak pravil: „Nudlovou polívku!“ Polívka byla přinesena; avšak mistr se jí ani nedotkl. Uplynulo 10 minut, čtvrt hodiny, a co se jeho fantasiie ve vysokých sférách ideálů a poesie vznášela, nezaujal, že mu polívka vystydlá. Když tak asi půl hodiny přemýšlel, přečkal konečně své mlčení ještě jednou. „Smaženého úhoře“ zvolal na sklepníka. Polívka byla odnešena a její místo zastoupil chutně usmažený úhoř, který však na sebe ani zadumaného komponistu neupozornil, aniž jeho chuť rozjařil. Tak bylo šestero jídel po sobě požádáno, přineseno, avšak vždy se stejnou lhostejností naložil s nimi mistr. Sklepník se divil tomuto zvláštnímu chování-se podivného hosta; myslil ale, že by bylo marné, kdyžby na něho promluvil, nebo on prý jistě není při rozumu. Tak uplynuly dvě hodiny od příchodu komponisty do hostince; hlavu o ruce podepřenou nevytrhl se on ani jednou ze svého přemýšlení a zadomání. Najednou ale vztýčil čelo, líce se začervenaly, z oka vyšlehl papršek spokojenosti a štěstí, a vyprázdnil svou tašku na peníze do rukou sklepníkových, vyskočil, opustil síň a zvolal: „Konečně nalezeno! konečně nalezeno!“ Mozart nalezl v skutku finale k prvnímu dějství „Don Juana.“

(Reichardt.) Reichardt byv za kapelníka do Berlína povolán, byl Bedřichu II. představen. Tentýž ptal se ho: „Odkud je?“ — „Z Královce v Prusku.“ — „Kde se učil hudbě?“ — „V Berlíně a Drážďanech!“ — „Byl v Itálii?“ — „Ne, Vaše Veličenství! ale“ — Tn chtěl krále prositi, aby ho tam poslal; král však vpadnul mu s velkou horlivostí do řeči, zvolav silným hlasem: „Je to jeho štěstí! Varoval se před novějšími Itality, takový chlap píše jako sv. . .!“

Listárna.

V expedici „Dalibora“ nachází se nový, dobrý klarinet „B“ v ceně 15 zl. r. č., kdo by si jej přál, račiž se na expedici obrátiti. — Do Sušic K. . . od 10—15 zl. — Panu Jos. Val. v Sezemi. . . Nemůžeme za to, že rytec si nepospíšil; než se rok skončí, obdržíte ji zajisté. — Panu Jos. v Byd. Ouverтуру „Vlastu“ pro sextett obdržíte tento týden. Táž skladba pro piano na 4 ruce stojí 1 zl. 60 kr. — Duetto z opery „Halky“ s průvodem piana 1 zl. 20 kr.

Přílohy se zašlou s budoucím číslem, anto tiskař je nedohotovil.